

BİR YILDIZ KAYARKEN

Firdevs KAPUSIZOĞLU

Gökyüzünün ışı ışı olduğu, yıldızların mışıl mışıl uyuduğu bir geceydi. Yaz akşamlarının o tatlı esintisi ıhlamur ağacının mis kokusunu sürünmüş, koklayanların başını döndürüyordu.

Sessizliğin hâkim olduğu bu güzel gecede yıldızlardan biri, göğün yüzünde yavaşça kaydı.

Yıldız o kadar yavaş kaymıştı ki yeryüzünde kimse onun göğe düştüğünü fark edememişti. İşin tuhafı, kendisi de başına ne geldiğini anlamamıştı.

İçinde rengârenk balıkların yüzdüğü bir ırmağa kocaman, parlak bir şey düştüğünde balıkların hepsi çok korkmuştu. Bu da neydi böyle! Daha önce ırmağın içinde hiç bu kadar parlak bir şey görmemişlerdi. Önce korkudan geriye çekilen balıklar, yavaş yavaş parlak şeyin etrafında toplanmaya başladı. Bir anda ırmağın bütün balıkları bu parlak şeyin başucuna gelmişti. Çok geçmeden etrafında toplandıkları şeyin bir yıldız olduğunu anlamışlar, yıldıza sorgu dolu gözlerle bakmaya başlamışlardı.

Neye uğradığını şaşırان yıldızın başı dönüyordu. O da önce nereye düştüğünü anlamamış, etrafına toplanan balıkları görünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Demek kaya kaya yeryüzüne kadar inmiş, balıkların arasına karışmıştı. Bir an paniğe kapıldı.

– Ya beni yemek isterlerse!

Yıldız ne yapacağını şaşırılmış korkudan konuşmayı bile unutmuştu. Balıkların kendisine hayranlıkla baktıklarını görünce korkusunun yersiz olduğunu anlayıp selam vermek istedi.

– Merhaba! Gökyüzünden sizin ırmağınıza düştüm. Rahatsızlık verdiğiysem özür dilerim.

– Merhaba, hoş geldiniz! Hepimizi çok korkuttunuz, iyi misiniz?

– Ah, iyiyim iyiyim. Yalnızca biraz başım dönüyor.

– Kolay değil, gökyüzünden düştünüz. Siz önce biraz dinlenin, sonra ne yapmamız gerektiğini konuşuruz.

– Teşekkür ederim.

Balıklar birer ikişer dağılmaya başlamıştı. Kendi aralarında konuşuyor, beklenmedik bir anda ortaya çıkan bu parlak sürprizin dedikodusunu yapıyorlardı.

– Burnu da pek havalarda, boşuna yıldız olmamış!

– Zavallı gökyüzünden ta buralara kadar düşmüş. Kim kurtaracak onu?

– Acaba gökyüzünde yaşamak mı daha kolay yoksa yeryüzünde mi? İstese kendisiyle birlikte bizi de gökyüzüne çıkarır mı?

– Daha neler! Bakalım kendini kurtarabilecek mi?

– A susun artık. Hepinizi duyuyor!

– Neden susacakmışız, burası bizim ırmağımız. Burada yabancı olan o!

– Ben de onu diyorum ya cicim! Misafirimiz o bizim. Tekrar gökyüzüne gidene kadar misafirimize kibar davranmalıyız. Bizi arkadaşlarına kaba balıklar olarak anlatmasını istemeyiz, öyle değil mi?

– Nasıl anlatırsa anlatsın, umurumda bile değil!

Konuşmalar böylece uzayıp giderken yıldız ağlamamak için dişlerini sıkıyor, balıklara karşı güçsüz görünmek istemiyordu. Nasıl olmuş da bu ırmağa kadar düşebilmiş, bir türlü anlayamıyordu. Her yıldız arada sırada kayardı ama fazla uzağa gidemezdi.

Böyle bir şeyi ilk defa görüyordu. Daha önce ne görmüş ne de duymuştu. Acaba annesi, babası, arkadaşları yokluğunu ne zaman fark edeceklerdi? Onu buradan kurtarabilecekler miydi?

Yorgunluktan uyuyakalan yıldızı bir köşede sessizce izleyen birkaç balık onun bu hâline çok üzülmüştü. Yıldızı düşer düşmez hayranlıkla izleyen Kavuniçi Balık ne olursa olsun onu bir an bile yalnız bırakmama-ya çoktan karar vermişti. Yıldızı mutlu etmek için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Arkadaşlarına onunla kendisinin ilgileneceğini söyleyip yıldızın uyanmasını tek başına beklemeye başladı.

Saatler geçmiş ama yıldız bir türlü uyanmamıştı. Korkuya kapılan Kavuniçi Balık, yıldızın yanına yaklaşmış nefes alıp almadığını kontrol etmeye çalışıyordu. Burnuna kadar iyice sokulduktan sonra nefesini hissedip rahatlamıştı. Ama tam da o esnada Kavuniçi Balık'ın kuyruğundan gıdıklanan yıldız, bir anda uyanmış ve burnunun ucundaki balığı görünce kendisini yiyecek sanmıştı. Panik yapıp sıçramıştı! Yıldızın aniden sıçramasından korkan Kavuniçi Balık da şaşırmış ve o da küçük bir çığlık atmıştı.

Sonunda ikisi de kendine geldi ve bir tehlike olmadığını anlayınca gülmeye başladılar.

– Şeyyy, uykunuz uzun sürünce meraklanıp kontrol etmek istedim.

– Haklısınız, uykum biraz uzun sürüyor. Biz yıldızlar günde on iki saat uyumayınca dinlenemiyoruz.

– On iki saat mi!

Yıldız Kavuniçi Balık'ın yuvalarından fırlayan gözlerini görünce yine gülmekten alamadı kendini.

– Siz kaç saat uyuyorsunuz?

– Bizim için birkaç saat yeterli. Malum zaten gözlerimiz hafif pörtlek, bir de saatlerce uyursak iyice büyüyecek. Bu yüzden biz balıklar uykuyu pek sevmeyiz.

– Anlıyorum.

Yıldız söyleyecek söz bulamıyor, Kavuniçi Balık, gözlerini bir an bile yıldızın üzerinden ayırmıyordu. Böyle yaparak galiba yıldızı biraz

utandırıyordu. İkisi de bir müddet sessiz kaldılar. Kavuniçi Balık yıldızın sıkılmasından endişelenip tekrar söz aldı.

– Bu arada ben Kavuniçi. Burada kaldığınız süre içinde sizinle ben ilgileneceğim. Neye ihtiyaç duyarsanız bana söylemeniz yeterli.

– Benim adım da Fosforlak, memnun oldum.

Fosforlak kibar kibar kendini tanıtırken birden karnı guruldamıştı. Hayatında ilk defa böyle bir ses duyuyordu. Yüzü kızarmış, boynunu eğmişti.

– Kusura bakmayın, biraz acıkmışım sanırım.

– Asıl siz kusura bakmayın, telaştan sormayı unuttuk. Hemen yiyecek bir şeyler getiriyorum.

Kavuniçi Balık elinde kocaman bir tepsiyle geri döndü. Tepsinin içinde türlü türlü deniz bitkileri vardı. Yıldız bunları yemeye alışkın değildi, önce biraz tereddüt etti ama sonra yediği bitkiler öyle lezzetli geldi ki hepsini sildi süpürdü. Kavuniçi Balık onu yemek yerken rahatsız etmek istemediğinden kendi işleriyle meşgul oluyormuş gibi göründü. Fosforlak uykusunu almış, yemeğini yemişti. Artık dinlenmiş sayılırdı. Şimdi başının çaresine bakmak zorundaydı. Kavuniçi Balık'ı çağırıp ondan yardım istedi.

– Yemekler için çok teşekkür ederim Kavuniçi. Artık sen benim buradaki en yakın arkadaşımın.

Kavuniçi Balık, yıldızın bu sözüyle bir anda dünyanın en mutlu balığı oluvermişti. Artık ona güvenen bir dostu vardı. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki!

– En yakın arkadaşım sen olduğuna göre bir tek senden yardım isteyebilirim. Eğer üç gün içinde gökyüzüne dönemezsem ışığım sönecek ve öleceğim Kavuniçi. Tekrar gökyüzüne çıkabilmem için bana yardım eder misin?

– Ama tekrar gökyüzüne gidersen seni bir daha göremem!

– Ama ben burada kalmaya devam edersem yaşayamam ki...

Kavuniçi Balık'ın gözleri dolmuş ve iki iri damla gözlerinden yanığına kayıp, denize karıştırmıştı. Fosforlak'ın hep kendisiyle kalacağını

düşünüyordu. Şimdi nasıl gitmesine yardım edecekti? Biraz düşündü. Hiçbir şey Fosforlak'ın yaşamasından daha önemli değildi. Her ne olursa olsun ona yardım etmesi gerekirdi.

– Seni nasıl gökyüzüne çıkarabiliriz?

– Yani bana yardım edeceksin öyle mi?

– Evet, elbette...

– Tekrar gökyüzünde yaşayabilmem için beni bu şehrin en yüksek tepesine çıkarıp göğe doğru fırlatman yeterli olur.

– Fırlatmak mı!

Kavuniçi Balık'ın gözleri büyümüşü yine. Bunu nasıl başaracağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

– Evet, sen sadece fırlat, gökyüzündeki yıldızlar tutunmama yardım edeceklerdir. Zaten hepsi merakla beni bekliyordur. Hele annem... Ne kadar da üzülüyordur.

– Öyleyse Aşk Merdivenleri'ne götüreceğim seni. Orası, bu şehrin en yüksek yeri. Yalnız bunun için önce biraz yüzmemiz gerekecek.

– Ama ben yüzme bilmem ki!

– Önemli değil, sırtıma alacağım seni.

Böylece Fosforlak'ı sırtına alan Kavuniçi Balık yol almaya başladı. Fosforlak mademki hiç kimsenin başına gelmeyen bir şey ilk defa benim başıma geldi, öyleyse bunun tadını çıkarmalıyım diye düşündü. Yedi, içti, güldü, oynadı. Kavuniçi onu böylesine mutlu gördükçe coştusu da coştusu. Ne hikâyeler, efsaneler anlatmadı ki...

Irmağa bir yıldız düştüğünü duymayan kalmamıştı. Ama sadece ırmak halkı değil bütün şehir bu haberle çalkanıyordu. Yıldızı görmek isteyen herkes ırmağın kenarına toplanmış meraklı gözlerle suyun altındaki hareketleri izliyordu. Sonunda biri bağırdı:

– İşte orada! Onu gördüm, onu gördüm!

Hızla aşağı doğru giden bir parıltı bir anda herkesin dikkatini çekmişti. İnsanlar yıldızla ulaşmak için koşuyor fakat hiçbiri hızına yetişemiyordu. Sonunda yıldızı elde edip onu kuyumculara satmak isteyen kötü

niyetli para avcılarını ellerine bir olta aldılar ve hızla kayıp giden yıldızı yakalamaya çalıştılar.

Kavuniçi Balık ve Fosforlak suyun içinde panik olmuşlar ne yapacaklarını bilemez bir hâlde hızla yüzüyorlardı. Bir ara oltanın birinin iğnesi Kavuniçi Balık'ın kuyruğuna takılıverdi! Kavuniçi Balık, Fosforlak korkmasın diye kuyruğunun acısını hiç belli etmedi ama Fosforlak'ın yüzü korkudan kireç gibi olmuştu... Korkma dedi, elbet sıkılıp gidecekler. Avcılar gidene kadar bir müddet küçük bir kayanın arkasına saklanmaya karar verdiler. Kavuniçi Balık'ın da dinlenmeye ihtiyacı vardı.

– Meğer yeryüzündeki insanlar ne kadar da tehlikeliymiş, ben hiç bilmiyordum Kavuniçi.

– Hepsi böyle değil Fosforlak.

– Neden peki bazıları böyle? Zavallı bir balıkla yıldızdan ne istiyorlar?

– Onlar ne istediklerini bilmiyorlar, sadece istiyorlar...

– Yeryüzünde yaşamak, ölmekten daha zormuş. Gökyüzü böyle değil.

– O yüzden insanlar üzgün olduklarında göğe bakıyorlar ya zaten... Orayı özleyiyorlar.

– Vaktimiz daralıyor Kavuniçi, ışığım da azalıyor.

– Sen merak etme sabah olmak üzere. Gecenin karanlığında parlayan ışığını, hava aydınlanınca göremeyecekler.

Hakikaten aradan birkaç saat geçtikten sonra hava aydınlanmış ve avcılar birer birer çekilmeye başlamıştı. Bazıları gitmiş, yerlerine oltalarını bırakmışlardı. Kavuniçi Balık oltaların iğnelere yakalanmamak için yavaşça ve dikkatlice yüzüyordu. Yıldız hiç konuşmuyor, sadece düşünüyordu.

– Acaba ben olsaydım sadece birkaç saatlik bir arkadaşım için kendi canımı tehlikeye atabilir miydim?

Kavuniçi Balık'ın bu yaptığı gerçekten büyük bir fedakârlıktı. Hiç kimse onun kadar cesaret gösteremezdi. Kendisi bile! Sonunda oltalardan sağ salim kurtulmuşlar, rahat bir nefes alabilmişlerdi. Sakince bir yerde karaya çıkıp Aşk Merdivenleri'ne doğru yol almaları gerekiyordu.

– Buraya kadar türlü tehlikeler atlattık ama yolun geri kalan kısmı, ırmaktan da tehlikeli.

– ırmaktan da mı tehlikeli? Yine mi avcılar?

– Hayır avcılar değil. Susuzluk. Ben karada yaşamaya alışkın değilim Fosforlak. Suyun dışında uzun süre yaşayamam. Hiç vakit kaybetmeden merdivenlerin en tepe noktasına çıkmalıyız. Bu sefer beni sen sırtına alacaksın, hazır mısın?

– Hazırım Kavuniçi.

– Hadi öyleyse, birer birer atlayalım basamakları.

Kavuniçi'nin hayatını nasıl bir tehlikeye attığını gören Fosforlak, ona bir zarar gelmesinden çok korkuyordu. Basamakları ikişer ikişer atlıyor, neredeyse nefes bile almıyordu. Bu merdivenin kaç basamağı vardı böyle! Sanki basamaklar çıktıkça artıyor gibiydi. Kavuniçi'nin dudakları mı morarıyordu!

– Neyin var? Dudakların morarıyor, iyi misin Kavuniçi?

– Ben iyiyim, aldırma sen o morluğa. Hızını kesme.

Fosforlak kendi canı için onu tehlikeye atmanın pişmanlığı içindeydi. Onu, ait olmadığı bir yere çıkarmamalıydı. ırmakta kalıp ışığının sönmesini beklemeliydi. Fosforlak'ın gözleri dolmuş, etrafını göremez olmuştu. Sonunda olanlar oldu, ayağı takılıp tökezledi.

Kavuniçi'yi sırtından düşürmüş, onu daha zor bir duruma sokmuştu. Hıçkırmaya başladı.

– Özür dilerim Kavuniçi. Affet beni. Affet. Ne olursun ölme, ırmağa geri götüreceğim seni.

– Sakın! Sadece birkaç basamak kaldı. Hemen çıkalım, hemen.

Fosforlak iki arada bir derede kalmıştı. Ya sadece birkaç basamak çıkıp, Kavuniçi'nin kendisini fırlatmasını bekleyecekti ve onu geride bırakacaktı ya da kalan son ışığıyla Kavuniçi'nin hayatını kurtaracaktı. Derin bir sessizliğe bürünmüştü kainat. Dünya durmuştu sanki. Bir işaret bekledi Fosforlak. Küçük bir işaret.

Bir çocuk şarkı söylüyordu...

Su olsam, ateş olsam, göklerdeki güneş olsam, konuşmasam taş olsam

Yine de oynar mısın benimle?

Susulsam, kusur olsam, ağızdaki küfür olsam, doğuştan esir olsam

Yine de oynar mısın benimle?

Sayılsam kaç olsam, topraktaki güç olsam, aptal gibi suç olsam

Yine de oynar mısın benimle?

Fosforlak;

– Biz oynarız seninle çocuk. Adın ne senin?

– Adım Ali. Sizin adınız ne?

– Benim adım Fosforlak. Onun adı Kavuniçi. O şimdi çok yorgun, konuşmıyor. Bak şimdi seninle bir anlaşma yapacağız. Ben Kavuniçi’yi kucağıma alacağım sen de sapanla beni göğe fırlatacaksın. Eğer düzgünce fırlatırsan sana gökyüzünden bir hediye göndereceğim.

– Sana neden inanayım?

– Neden inanmayasın?

– Ya beni kandırıyorsan?

– Ben yalan söylemeyi bilmiyorum ki... Yani hiç yalan söylemedim. Seni de kandırmıyorum. Gökyüzünden sana bir hediyem olacak.

– Elma olmasın da...

– Elma mı? Elma ne arasın gökyüzünde?

– Genelde masalarda gökten üç elma düşüyor ya...

Fosforlak hiçbir şey anlamamış, aval aval bakıyordu çocuğun suratına. Kavuniçi hasta hâliyle çocuğun anlattıklarına güldü.

– Gökyüzüne varırsak ben sana anlatacağım Fosforlak.

– Peki öyleyse, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Ali, gökyüzünde kayan bir yıldız görüldüğünde tutulan bütün dilekler kabul olurmuş. Ben de senin bir dileğini gerçekleştirmek için kayacağım, beni iyi izle olur mu?

– Tamam anlaştık.

Fosforlak Kavuniçi'yi kucağına alıp sımsıkı tutmuştu. Hepsini birden nefesini tutuyordu. Ali sapanın lastiğini çekti, çekti, çekti ve ikisini birden fırlattı. Onları gözden kaybetmemesi gerekiyordu. Başını hiç hareket ettirmeden izledi.

Evet, tam isabet! Yıldız tam da ailesinin yanına doğru fırlayıp eski yerine kavuşmuştu. Gökyüzü ahalisi, yerden göğe fırlayan Fosforlak'ın geri dönüşüne mi yoksa kucağındaki balığa mı şaşırırsınlar bilememişlerdi.

– Her şeyi anlatacağım ama önce en iyi arkadaşımı su dolu pofuduk bir bulutun içine atayım.

Kavuniçi, bulutların içinin suyla dolu olduğunu bilmiyordu. Sanki bütün bulutlar küçük birer ırmak gibiydi, bu gerçekten inanılmazdı. Sıra çocuğun hediyesini göndermeye gelmişti. Işığını tekrar kazanan Fosforlak, bu sefer gökyüzüne düşmemek için dikkat ederek hafifçe aşağıya kaydı ve Ali'ye el salladı.

Ali, Fosforlak'ın nasıl kaydığını görebilmişti. Kendisi için tuttuğu bir dilek yoktu çünkü Ali dünyanın en zengin çocuğuydu. Bahçeli küçük bir evleri vardı. Ona tandırda ekmek yapan annesi, meyve satarak geçimlerini sağlayan babası Ali'nin her şeyiydi. Ceviz, kiraz, kayısı ağaçları ve bir de kedisi vardı Ali'nin. Mutluydu ve çok zengindi Ali. Bu yüzden dileği, mutsuz çocuklar içindi. Savaşta annesini, babasını kaybeden çocuklar için. Evini, okulunu, arkadaşlarını terk etmek zorunda kalan çocuklar için. Dünyanın her neresinde yaşıyorsa yaşasın hiçbir çocuğun bir savaşın ortasında kalmasını, yaralanmasını, ölmesini istemiyordu Ali. Bu yüzden Fosforlak'ın kendisi için verdiği dilek hakkını oyun oynamayı unutan çocuklar için kullandı Ali. Fosforlak'a el salladı, Kavuniçi'nin nerede olduğunu görememişti ama birlikte mutlu olacaklarından emindi.

Eve dönerken kendini daha da zengin hissediyordu Ali. Artık gökyüzünde yaşayan bir balık olduğunu biliyordu. Bunu bilen tek kişiydi ve bu sır onu daha da zenginleştirmişti. Sırrımı sadece anneme anlatacağım diyerek doğruca evine gitti Ali.